

Doli pod cesto zeleno polje, doli do Krakovega. Oj, tudi to polje zeleno ljubim! Mnog srečen hipec sem preživel tu na njem.

Toda, i ti bela hišica i ti zeleno polje, kje sta?

In ljubil sem belo cesto čez zeleno polje, da, to sem ljubil. In ob tej cesti brzozavni drogi, na njih žica; oj, to je skrivnost! Glej, in ti drogovi in ta žica, kako beže dalje, dalje in vleko za sabo vse, ki jih gledajo. In ti bela cesta, ki sem te ljubil, si zvabila s sabo mene. Ljubil sem te in te še ljubim in te obenem — sovražim, bela cesta...

Šel sem.

»Tu ti je konec, bela cesta?«

»»Tu za enkrat.««

Kje naj najdem tu kako dušo, s katero bi bil prijatelj? Vse tuje! Kje je kaka taka hiša kakor pri nas? Kje koncem hiše vrtec, v vrtcu majaronček, rozeteljčki, kopcinarce... v kotu gorgina, tam v drugem rdeča roža, na sredi pa bela deviška lilija, kje?

Tedaj si prišel od druge strani ti, Joško:

»Česa iščeš tod kaj, česa?«

»»Nekaj, česar ne vidim tu in česar ni tu.««

»To iščejo tudi moje oči, tega moje srce.«

»»In kaj je to, kar iščeš?««

»Prijatelj, duša draga, da bi jo ljubil.«

»»O, duša, ki si iskal, kar jaz, bodi mi prijatelj!««

»Glej, iskal sem prijatelja, iskal doma: drobne hišice, koncem nje vrtec, v vrtcu majaronček, rozeteljček...«

»»In tega tudi jaz.««

Tesno sta se objeli najini duši, zakaj oba sva našla nekaj onega, kar sva iskala, in oba nisva mogla najti nečesa, kar sva izgubila.

Kje si, dušica, Joško?

Zopet iščem in ne morem najti sorodne duše. In ti? ... In sem sam. In ti? ...

Kraljična zemlja se že dramí.

*Kraljična zemlja se že dramí,
kipi v nebo gorá oltar,
val svetel splava nad gorami,
poljubi zemljo solnce — car ...*

*Razgrnil perutnice bele,
zbudil iz sanj se mladi dan,
in ptice pesem so zapele,
svetost cvetočo diha plan ...*

*In segnila perut je dneva
čez plan, goró in še v srce,
mladost — kraljična tam prepeva
in z mano v tihe gaje gre ...*

Fran Žgur.